

Urunk Jézus megkeresztelkedése

Bevezető

A mai vasárnap, Urunk Jézus megkeresztelkedésére történő emlékezés. Jézus megkeresztelkedésével igent mond az Atya akaratára. Ezzel indul földi küldetése, nyilvános működése, hogy megmutassa Isten emberszerető jóságát. Egykor mi is megkeresztelkedtünk, keresztények lettünk. Megmutatjuk e mi életünkkel Isten emberszerető jóságát e világnak? Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket.

Kirié litánia

Urunk! Bocsásd meg, hogy nem élünk megkereszteltekhez méltón. Uram irgalmazz!

Urunk! Bocsásd meg, hogy nem eléggé tudatos bennünk, hogy gyermekeid vagyunk. Krisztus kegyelmezz!

Urunk! Bocsásd meg, hogy csak félénken valljuk meg katolikus voltunkat. Uram irgalmazz!

Evangelium után

Ha az emberi történelmet folyamathoz hasonlítjuk, akkor az Úr Jézus Jordán parti megkeresztelését úgy értékelhetjük, mint a víz minőségét megváltoztató beavatkozást.

Gyakran hallunk és olvasunk napjainkban arról, mennyi mérgező anyagot engednek a folyók vizébe.

Ehhez hasonlóan állíthatjuk, hogy az emberi történet folyamát is gyakran, szinte állandó jelleggel fertőzi a bűn, a gyűlölet, a hazugság, az erőszak mérge.

Az Úr Jézus azért lépett az emberi történet folyójába, hogy a

mérgezett vizet megtisztítsa, minőségét megváltoztassa. Tette és teszi ezt nem erőszakkal, hanem irgalmasságának gyakorlásával.

Amikor az evangélista röviden jellemezni akarja a Jordán-parti esemény jelentőségét, ezzel a két szóval határozza meg: Megnyílt az ég.

Mióta az emberi agyakban kigyúlt a gondolat fénye, a szabadság új távlatai nyíltak meg előtte. A természet titokzatos "várkastélya" egyre több ajtaját kitérte előttünk. Számos szobájába behatoltunk és birtokunkba vettük. Ennek folytán életünk sok vonatkozásban gazdagodott, és megnövekedett az ember hatalma. E küzdelem során voltak ugyan kudarcaink, de méltán dicsekedhetünk győzelmeinkkel.

Ősi tapasztalás, hogy az ember nem érte be a földdel, mindig élt szívében a vágy, ami az ég felé vonzotta. Még nem találta fel a rakétákat, az űrhajókat, de képzelete a csillagos égi mezőket járta. Elsősorban nem is a csillagok ezüstnyája érdekelte, hanem a csillagok pásztorának kiléte.

Tudománya segítségével egyre valósabb képet alkotott a világ-mindenségről, de felismerte: Hazájául rendelt világából nem képes a saját erejével kitörni. Az ember nem nyithatja meg az eget, nem tud behatolni a jelenségek, a teremtmények mögötti isteni világba. Ezt csak Isten teheti meg, ha kilép belőle és megnyitja előttünk.

Ez történt, amikor a Fiú megtestesült, eljött a földre, hogy az "Ég" megnyitásával új korszak kezdődjék az emberiség történelmében.

Nyilvánvaló, hogy ezt az eget nyitó tevékenységet Jézus nem akarja nélkülünk végezni. Ha azt kívánjuk, hogy fölöttünk is "megnyíljk az ég", akkor ebben nekünk is közre kell működnünk. Vajon hogyan?

Első feladatunk a keresztség-révén történő újjászületésünk. Az eredeti szó, baptizó jelentése szerinti alámerülés, a lemosdás az élet szennyétől, s bűnétől.

Jézus a Jordán folyónál lépett be az emberi történetbe, -a mi szent történetünk a keresztséggel kezdődik. Mikor megszülettünk, kiszakadtunk az anyatest burkából és önálló életet kezdtünk. - Kereszteléskor ennek a fordítottja történik. - Kilépünk a pusztán természetes élet állapotából és belépünk, bekapcsolódunk az isteni, kegyelem élet áramkörébe.

A keresztség óta nem csupán az emberi családhoz tartozunk, hanem Krisztus titokzatos testéhez. Az Egyházhoz is! Elmondhatjuk Pál apostollal: „Élek én, de már nem én, hanem Krisztus él bennem.”

A hagyományosan keresztény országokban ez a kegyelmi újjászületés csaknem egybeesik testi fejlődésünkkel. Szüleink kérésére az Egyház már csecsemőkorunkban elveti bennünk az isteni élet magvait. Ez azonban korántsem elegendő keresztény életünk kibontakoztatásához.

Már természetes életünk is megkívánja mások segítségét testi és lelki fejlődésünkhöz. Csak képességeket öröklünk, amelyeket gyakorlattal és tanulással kell kifejlesztenünk. Így vagyunk a keresztény élettel is. Az úgynevezett "öröklött val-

lóság”, személyes meggyőződés nélkül nem sokat ér.

A keresztelés tehát nem valami bűvös varázslat, ami egy csapásra megváltoztatja életünket. Igaz, a keresztelés pillanatában megnyílt feletünk is az ég, és ránk szállt a Szentlélek, aki Isten igéjével segíti vallásos életünk kibontakozását.

Ha az emberi lét alapszíne a küzdelem, a keresztény élete még inkább az! Öntudatra ébredésünk első percétől olyan harctér a szívünk, ahol állandóan folyik a küzdelem a bennünk rejlő testi és lelki ember, a rossz és a jó között. A keresztény élet ennek a küzdelemnek egy életre szóló vállalása, társadalmi szinten is.

Ebben a küzdelemben mellettünk áll Egyházanyánk, akire Jézus rábízta evangéliumát, szentségeinek élő forrását. Anyai szigorral és gyengédséggel fáradozik lelkünk megszentelésén, a krisztusi nagykorúság elérésén és tökéletesítésén. Hogy egyre eredményesebben tudjunk küzdeni a rossz ellen, és az igazságosság, a szeretet, a jóság, az emberek közötti kiengesztelődés, a megbékélés győzelméért.

Ha tehát azt akarjuk, hogy eljöjjön az áldott béke állapota, ha azt akarjuk, hogy fölöttünk is megnyíljk az "Ég", akkor nyissuk meg azokat az ajtókat és ablakokat, amelyeken át ránk is leszáll a Szentlélek és azon munkálkodik, hogy mindig Isten akarata szerint cselekedjünk, hogy a mennyei Atyánknak bennünk is öröme teljék.

Ámen.

F. F.

Hiszekegy helyett

Jézus megkeresztelkedésének ünnepén, hálás szívvel gondoljunk vissza arra a napra, amikor szüleink megkereszteltettek bennünket, újjászülettünk vízből és Szentlélekből! Amikor keresztények, Jézus testvérei s Isten. gyermekei lettünk!

Újítsuk meg kereszttségi fogadalmunkat, a szülők és keresztszülők által tett nevünkben tett kereszttségi fogadást.

Kérdezem tehát:

Ellene mondotok-e a sátánnak? Ellene mondunk.

És minden cselekedetének? Ellene mondunk.

És minden csábításának? Ellene mondunk.

Hisztek-e Istenben. a mindenható Atyában, mennynek és földnek teremtőjében? Hiszünk.

Hisztek-e Jézus Krisztusban. Isten egyszülött Fiában, a mi Urunkban, aki Szűz Máriától született, kínhalált szenvedett; akit eltemettek, de föltámadt a halálból, és ül az Atyának jobbján? Hiszünk.

Hisztek-e a Szentlélekben, a katolikus Anyaszentegyházban, a szentek közösségében, a bűnök bocsánatában, a testnek föltámadásában és az örök életben? Hiszünk.

Utána:

Ez a mi hitünk. Ez az egyház hite. Legyen hála, hogy mindezidáig azok is maradtunk, azok is vagyunk. Élünk mindig ennek a tudatával, Isten gyermekeihez méltóan. Ámen